

ГОЈКО ЂОГО

ЗАДУШНА КАМЕНИЦА

ЗАДУШНА КАМЕНИЦА

Дуби дуби
Затупио си и чекић и длето
Дубећи малу дољу у станцу камену
Да напојиш жедна уста
Кад суша искапи и последњу чашу
У овом безводном ограшју.

Јуче си ископао пуну прегршт
Данас само шаку каменог зрња.
Све што задиреш дубље
Стена је све тврђа,
Чекић не одзвања
Длето испада из рука.
Све ређе понека варница сине
А у кладенац не може да стане
Ни бокал кишнице.
Више би тица ишчепркала кљуном
И зверка шапом.

Ако си наумио да те жедни помињу
У молитвама својим – зашто не!
Мораш користити
И чело ко чекић и перо ко длето
И копати копати
Све док се последњи пут

Не огледнеш између два неба
У задушној каменици.

Немаш још много времена,
Пожури.

ПРАЗНА ШКОЉКА

Ја сам пећина без блага
Кућа неопојана
Не завирујте унутра
Нећете наћи зрнце бисера.
Узалуд прислањате ухо на моје грло
Испод одеда од седефа
Нећете чути пашум мора.

Одгулише ме од камена
Прсти невремена
Играла се са мном плима и осека
И вали ме вукли тамо и овамо
Док слан језик није полоко
Оно мало животића
У живом месу закопаног.

Тако је моје тело
Изгубило своје сидро.
Сад се ко олупина на крај жала
Са својом зубатом празнином свађа.
Затупи јој зубе – о море!
Да ме изнутра не глође
И не ровари по успоменама.

Немам зашто да се исповедам
Сви су дугови одужени и џепови празни.
Мирно дремам на својој адреси,
Боље да ме нечија пета згази
Него тако без тежине – море!
Да се котрљам по обали
Као певалица свакој ветрини.

ПОПОДНЕ У ЛАСТВИ

Љуља ме жута жилавка
На својој златној љуљашци
Распетој између два брда
У Требињској Ластви.

Час узлећем час падам
Са чашом у руци и маглом у глави.

А кад мало приземљим,
Са терасе кућне
У винограду Мира Делића,
Гледам како вода
Из пластичних жила,
Кап по кап, корен чокота залива.

Тако се и невидљиве сузе
Сливају у моје плућне бисаге,
Таложећи се као пећински накит.

Ти унутарњи ножеви
Леђа ми пробијају кад год се сагнем
Да избегнем бачен камен
Или шестопрсту пољубим руку.

Од овог хладног оружја одбране нема.
У мојој историји болести
Лекари оптужују суви стуб кичмени.
Виноградари га вином запајају
Да се омлади
А ја пијем да поткожне бодеже затупим.

НЕНАПИСАНО ПИСМО

Понекад бих хтео и ја
Сенима мојих премилих
У магленој даљини
На оној другој обали
Неку реч благу
Реч љубави да упутим.

Само не знам ком поштару
Ту поруку да поверим.
А не бих хтео
Да свој бол добошарим.

Нашу пошту можда
Тудљив сплавар
Преко реке не превози.

Немам кога да питам,
И цвет свене на хумки
Где га оставим.

Тако понекад ненаписано писмо
Запечатим сланим лепком
Испод трепки
И запалим свећу
Да с мојим премилим
Коју реч без речи прозборим.

ДУБ ЈАСЕН ТРЕНСЛА КЛЕН

Дуб јасен тренсла клен
Дозивљу ме са брега изнад куће
Ми смо честице истога корена
Тај зов никада утихнути неће
У сну ме милује рука зелена.

Идући напред корачах унатраг
Њихове вршке да гледам што дуже
Отишо сам давно – који ми је враг,
Што даље одмичем све су ми ближе
Дуб јасен тренсла клен.

Не лети за мном ни грање ни лишће
Само њихова невидљива сена
Васдуги век око мене облеће
Као пчела око стручка пелена
Дуб јасен тренсла клен.

Ко зна да л' они стражари на брегу
Још увек бдију изнад пуне куће
Можда се у њој сада гује легу
А дрвосече посекле дрвеће.
Дуб јасен тренсла клен.

Моја су ребра од пружа оргуље
На њима свуноћ свира неко незнан
Тако тихо да мелодију чујем
Само ја, за јарбол свог стабла везан.
Дуб јасен тренсла клен.